

Do zvířecího útulku dorazili v poledne.

Maminka přinesla tašku s hračkami do vstupní haly. Už tam bylo několik cen do tomboly – knihy a jiné užitečné věci jako kalíšky na vajíčka a svíčky.

Ale vedle Toníkových hraček to byly jen ceny útěchy.

Anna, ředitelka zvířecího útulku, byla úplně nadšená.

„Takoví úžasní plyšáci! Jak ti jen můžu poděkovat, Toníku? A tvoje kresba pantera je příliš hezká na to, abychom ji někomu věnovali.

Dáme ji na čestné místo do kočičího pokoje. Pojd', pověsíme ji tam.“

Protože se zde chystal menší koncert, maminka si mezitím zašla do auta pro violoncello.

V kočičím pokoji si jeho obyvatelky zrovna užívaly polední šlofíček – schoulené na svých oblíbených místech.

„Ahoj kočičky,“ zašeptal Toník. „Nenechte se rušit. Jenom vám neseme pantera.“

Velký kocour s šedivým kožichem ospale otevřel oči. Kývl hlavou, olízl si packu a pak se opatrně připlížil k Toníkovi.

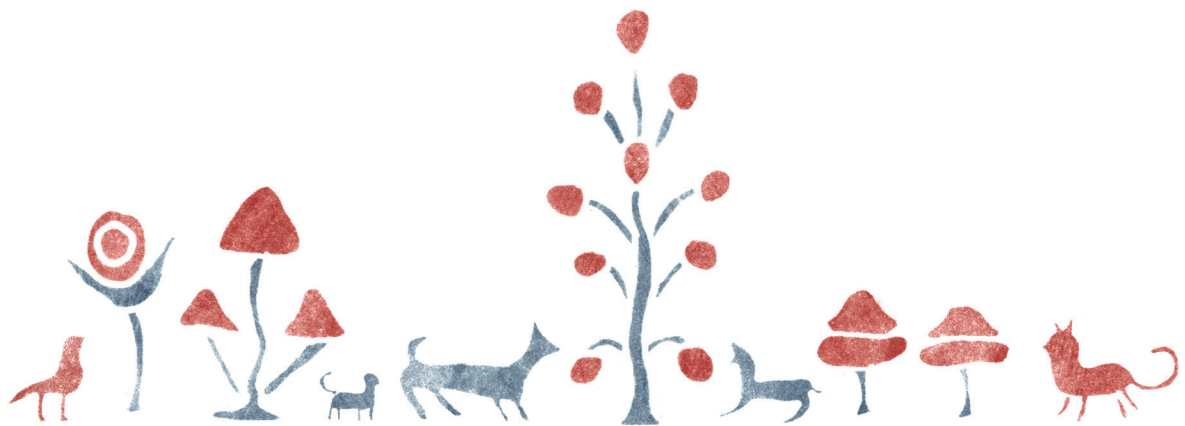
„Tohle je Valentýn. Je trochu stydlivý,“ vysvětlila Anna.

Valentýn se posadil a okamžitě zase zavřel oči. Toník ho jemně pohladil po hlavě a potichu zabroukal krátkou melodií.

„Líbí se ti ta písnička?“ zeptal se. „Jmenuje se *Půlnoční kocourek*.“

Valentýn spokojeně předl.

Venku začínala letní oslava. Slunce svítilo a ozdoby na dvoře se třepotaly ve větru. Maminka a Anna byly na pódiu a hrály kočičí skladbu, kterou složily pro tuto příležitost. Znělo to nádherně, a když Annin pes zavyl jako doprovod, všichni se smáli. Po koncertě se návštěvníci shromáždili kolem stánku, kde se losovalo o Toníkovy hračky. Brzy po poledni byly všechny lístky prodány a malá pokladnička byla plná až po okraj.

Toník strávil celé odpoledne venku před oknem kočičího pokoje. Valentýn ho skrz něj pozoroval. Když slunce pomalu zapadlo, šťastní výherci odcházeli domů s Toníkovými plyšovými zvířátky.

